

TỰ TẾ (LV 8-10)

Chúng ta đã học học về chủ đề lớn của lễ hiến tế, nhưng không một ai tự mình được mang hiến lễ dâng cho Chúa. Họ phải mang nó tới vị tự tế, và vị này dâng lên cho TC.

T.C chọn một trong 12 chi tộc để coi sóc Nhà Tạm. Đó là chi tộc Lêvi. Một gia tộc của chi tộc Lêvi, là gia tộc của ông Aaron, sẽ làm tự tế. Các tự tế có bổn phận coi sóc hiến lễ và họ được hưởng nguồn thu nhập từ thuế thập phân của dân chúng.

Vị tự tế đi từ con người tới TC với lời cầu xin và chúc tụng của dân chúng. Ông thay mặt họ và bầu chữa cho họ. Những người Israen tâm hồn bất an muốn đến với TC họ mang con vật tới sân lều tạm. Tại bàn thờ thiêu của lễ họ đặt tay trên đầu con vật để diễn tả lòng thống hối và hiến dâng. Con vật bị giết và máu nó được rảy trên bàn thờ.

Vị tự tế đại diện họ đi đến chậu nước rửa tay là dấu chỉ của đời sống tinh sạch theo sau sự tha tội. Rồi ông vào nơi thánh, đi qua những đồ tế tự, chân đèn, bàn bánh tiến, và tới bàn thờ dâng hương, nơi lời cầu nguyện được dâng lên.

Một ngày trong năm vị thượng tế đi vào sau bức màn ngăn nơi thánh và nơi cực thánh và đứng trước ghế thương xót, với máu xá tội, để cầu xin cho dân chúng.

Vị tự tế không thể tự thánh hiến mình. Ông Môsê thay mặt Chúa làm công việc này. Mỗi tự tế hiến dâng thân mình làm của lễ trong việc phụng tự này như thánh Phaolô muốn chúng ta làm trong thư gửi tín hữu Roma (Rm12:1-2). Các vị tự tế coi sóc những việc hiến tế. Các người thuộc chi tộc Lêvi phụ giúp các tự tế. Họ chăm sóc Lều tạm, lập thành ca đoàn, sau này là những hướng dẫn viên và huấn luyện viên trong Đền thờ.

Cần lưu ý rằng, ngay từ đầu lịch sử của công việc tế tự đã có chứng cứ về sự thất bại. Nadáp và Avihu, hai người con của ông Aaron, đã dùng lửa phạm tục mà Chúa cấm để dâng hương, nên họ đã bị thiêu sống bởi lửa. Và chúng ta đọc thấy trong đoạn LV 10:3 ông Aaron lặng thinh. Họ là con ruột ông nhưng ông không dám kêu trách Chúa. Chúng ta nói nhiều quá trước mặt Chúa. Chúng ta cần phải học bước đi nhẹ nhàng trong sự Hiện diện của Chúa. Những tự tế khác không được biểu lộ sự thương tiếc và không được rời khỏi chỗ mình.

Tự tế là những thừa tác viên của hiến lễ mà chúng ta vừa học qua. Mỗi hiến lễ là bức hình của hiến lễ vĩ đại của ĐKT cho tội lỗi của trần gian.

Hiến lễ của súc vật không còn cần thiết nữa bởi vì tất cả các hiến lễ đã được nên trọn nơi ĐKT. Vì vậy tự tế cũng không còn cần đến nữa. ĐKT chính là vị Thượng tế cho nhân loại (Dt 2:17; 4:15). Ngài là Đấng Trung Gian duy nhất giữa TC và con người. Không còn ai có thể đặt mình làm trung gian giữa TC và con người. Chúng ta đều là tự tế và vương đế (1Pr 2: 5).

ĐKT là Vị Thượng Tế của chúng ta và ngày nay Ngài đang ngự bên hữu Chúa Cha để cầu bầu cho chúng ta. Chúng ta đến với TC qua Ngài và chỉ một mình Ngài mà thôi (Dt 10:12; 7:25, Ga 14:6)

Khi chúng ta nhìn ĐKT như là hiến lễ, chúng ta nhìn được vẻ đẹp và sự hoàn tất. Khi chúng ta nhìn ĐKT như là tự tế, chúng ta nhìn thấy sự hoàn thiện linh thánh của Ngài được đánh động với cảm thức về sự yếu đuối của chúng ta (Dt 4:15). Như là hiến lễ Ngài thiết lập tương quan giữa dân Ngài và TC.

Chúng ta đọc về chức linh mục hoàn hảo và vĩnh cửu trong thư gửi tín hữu Do Thái. Trời, chứ không phải đất, là phạm vi của sứ vụ linh mục của ĐKT. “Chúng ta có một vị thượng tế siêu phàm đã băng qua các tầng trời, là Đức Giêsu, con TC” (Dt 4:14) Ngài cảm thương những nỗi yếu hèn của chúng ta nên chúng ta “hãy mạnh dạn tiến lại gần Ngài TC là nguồn ân sủng, để được xót thương và lãnh ơn trợ giúp mỗi khi cần”. (Dt 4:16)